

Lund den 11 juni 1926.

H08-4

Fru Grefvinnan Wilhelmina von Hallwyl.

I hopp om att dessa rader måtte nå fru grefvinnan, ber jag höfligast få fråga, om fru grefvinnan skulle vilja vara så innerligt vänlig att låna mig något litet belopp med successiva återbetalningar af mindre belopp åt gången.

Jag har det så svårt och ser icke på något håll någon utväg ur svårigheterna.

Min äldsta dotter, nu 20 år gammal, lämnade för två år sedan med goda betyg (normalskolekompetens) flickskolans åttonde klass men har ej, trots sökande med ljus och lykta, ännu lyckats erhålla någon anställning i dessa arbetslöshetens tider. Tyvärr är det nära nog omöjligt att skaffa plats numera, om man ej är i den lyckliga omständigheten att vara försedd med någon hjälpare. Jag har ej råd att låta henne genomgå en praktisk hushållskurs eller någon annan praktisk skola, hvilket jag annars skulle låta henne göra, ty den praktiska vägen synes nu för tiden vara den enda framkomliga.

Det är önskvärdt och rent af nödvändigt, att ungdomen kommer i praktiskt arbete så tidigt som möjligt, men arbete står sorgligt nog icke att få vare sig med eller utan kunskaper. Det har alltid legat mig varmt om hjärtat att försöka, att mina barn åtminstone skulle få någon underbyggnad för att nödtorftigt kunna möta lifvet, men det är nära nog omöjligt för mig att kunna fullfölja min afsikt härutinnan.

En gosse, femton år, gick nu i dagarna upp i läroverkets tredje ring med goda betyg och ett stipendium af 35 kronor. - Två flickor, tolf och tio år respektive, gå också i skolan

och synes erbjuda sig väl, men det är tyvärr svårt med tjänst-
giffar, böcker, lyxor, akter och allt sådant.
Hade jag ej varit så fattig från början och icke nödgats
möta lifvet med skolknuden, så hade allt gått bättre nu, sedan man
efter ärligt och trög arbetande samt ett rättskallens lifverne i öf-
rigt kommit upp något i lönesgraderna, men då man är fattigt född,
så får man i regel då fattig. De tidigare årens ytterligt små in-
komster kunde omöjligen räcka till för en stor familj och lämnade
märken efter sig, hvilka äro helt knust utplånade genom senare
smått ökade inkomster, som, trots största sparsamhet, i det närmaste
tagits i anslutning af dyra lefnadsomkostnader, framkallade af det
förändrade tillståndet, hvilket beträffande såväl det rent ekonomiska
som allt öfrigt är ett helt annat nu än för. - Då härtill kommer,
att jag på senare tid beväras af lindrig sockersjuka och såsom
följd häraf symtomen till grå star på det högra ögat, så blir det
största de kostnader som tjunga ytterligare på det
förut stora läsat.
Den otvungenligt gode hjälpen jag i början af år 1921 er-
höll af i tacksamt minne leverade greve von Hallwyl, råddes mig
den gangen från att druka under, och under alla betraktelser ha mi-
na och min familjs tankar i ensamheten ofta ofta gått till den
store välgöraren i det okända.
Heltid återstod efter nysannade tid en ej oväsentlig
del af mina skulder, hvilka sedan icke ökats, men ej heller i någon
nämmande grad kunnat minskas.
Om jag på drägliga villkor af någon god människas kunde
lå låna omkring 3000 kronor, så vore jag hjälpt för min återstående
tid. Något sådant lär emellertid icke vara tänkbart, och jag länge
därfor vara mera än nöjd och tacksam för lån af mindre belopp för
att kunna hjälpa mig fram åtminstone för närmaste tiden.
Det känns otänkligt tungt att behöfva bedja om hjälp, och

om jag på något vis såge någon annan frankomlig utväg, så skulle jag gifvetvis icke tveka att begagna mig af denna senare.

Bästa fru grefvinna, ~~hxxx~~ var vänlig bönhör mig och haf godheten bevärdiga mig med Edert välvilliga svar.

Om tillgift för dristigheten!

Vördsamt.

M. J. Rasman
A s s i s t e n t .

Adress: Södra stationen, L U N D .

